

Artefacte transgenèric

La història: Toledo, Espanya, 2012. El doctor Robert Ledgard investiga els avantatges d'una pell sintètica, resistible al foc i a les picades, quan una nit, la seva filla és víctima d'una violació 'interruptus', per tant Ledgard procedirà en conseqüència, portant a terme una venjança recargolada.

La pel·lícula. Instal·lat a l'Olimp dels semidéus, Pedro Almodóvar (Calzada de Calatrava, Ciudad Real, 1949) pot permetre's el que li roti. A 'La piel que habito', com s'ha dit i repetit, juga a les quatre bandes genèriques: el melodrama, el psychotriller, el 'giallo' i la ciència-ficció de curta volada. És a dir, olla podrida que en diuen a l'Aragó de la Franja. Tot xuclant els 'Ojos sin rostro' del mestre francès Georges Franju, maquiavèlic quant a plasmar obsessions autodestructives, la parida almodovariana procura contenir-se a l'hora de passar-se de rosca. Volcànics obligats a refredar-se, tant ell l'Almodóvar, com el Banderas. Amb l'estil manierista que el caracteritza, ves a saber si a les mans del seu germà Agustín, que treu el morro, qual Hitchcock, dins el film, Almodóvar primfila un relat inversemblant sobre la biodegradabilitat de les identitats personals. I de les sexualitats sota sospita. Que convé reinventar-se per tirar-endavant? Doncs fem-ho. Per què no. Enlluernat per la seva pròpia genialitat, el manxec perd el món de vista. Així

les coses, 'La piel que habito' s'espellifa, per dir-ho en sintonia cutània. Han hagut de passar noranta dels cent vint minuts per entrar en un joc estrofolari. Clar que aquest és l'atribut d'aquell que s'aventura. Cert és. Toca, però, preguntar-se si l'Almodóvar juga net. O improvisa. Que el canvi de pell, de sexe i de camisa, avui dia a l'Espanya zapatera és com jugar al bingo amanyat. I per reblar el clau: qui hauria tingut els bemolls d'acabar la pel·li amb frase de dues paraules melo-

'La piel que habito'

Director: Pedro Almodóvar.

Intèrprets: Antonio Banderas, Elena Anaya, Marisa Paredes, Blanca Suárez. Espanya, 2011. 120'.
JC Alpícat, Lauren Lleida.

dramàtiques?

La imatge. Robert Ledgard allotant-se amb el seu monstre prefabricat.

Realitat o bé somni?

La frase. 'L'art és garantia de salut', que escriu a la paret la pobra Vera.

Mentida podrida. En qualsevol dels casos, l'art és el símptoma de malalties força terminals.

La recomanació. Indispensable per a almodovarians impenitents, així com de contrició per a la resta dels mortals.